

על גרונו של הלוויתן

היו היה פעם לווייתן בים, ילדותי החביבות, והוא אכל דגים. הוא אכל קרפיון ואמנון, וזאב הים וחתול הים, וקיפוד הים וכוכב הים, וסרדין ודג מלוח וטונה וסרטן ואפילו הצלופח הפתלתן. הוא אכל את כל הדגים שרק יכול היה למצוא - פשוט פתח את פיו ואכל - כך... עד שבסוף לא נשארו דגים בים אלא רק דגיג אחד, קטן ופיקח, ששחה תמיד אחרי אוזנו הימנית של הלווייתן, כך ליתר הביטחון.

וכשהלווייתן לא מצא יותר דגים בים, הוא נעמד על זנבו ואמר:
"אני רעב".

והדגיג הקטן והפיקח אמר בקולו הקטן והפיקח:
"הלווייתן האציל והנדיב, האם טעמת פעם אדם?"
"לא" - ענה הלווייתן - "ומה טעמו?"

"נחמד" - אמר הדגיג הקטן והפיקח - "נחמד, רק קצת מגושם".
"אז תביא לי כמה" - אמר הלווייתן והקציף את הים בזנבו.

"אחד יספיק בינתיים" - אמר הדגיג הקטן והפיקח - "אם תשחה לנקודה שבאורך חמישים צפונה וברוחב ארבעים מערבה, תמצא אותו. זה ספן מאוניה שנטרפה, היושב באמצע הים על רפסודה, במכנסיי בד כחולים עם זוג כתפיות (אתן חייבות לזכור את הכתפיות, ילדותי החביבות), ועם אולר. אני רוצה רק להזהירך, כי ספן זה הוא בעל תושייה וחכמה לאין-סוף".

זה ציור של הלווייתן כאשר הוא בולע את הספן עם הרפסודה, עם המכנסיים מבד הכחול, עם האולר ועם הכתפיות שאסור לשכוח אותן. הכפתורים שנראים בתמונה הם הכפתורים של הכתפיות והאולר נראה קרוב אליהן. הספן יושב על הרפסודה, אבל זו התהפכה ולכן לא רואים אותה כמעט. הדגיג הקטן והפיקח מסתתר תחת בטנו של הלווייתן, לכן לא יכולתי לצייר גם אותו. הים נראה סוער מאוד כי הלווייתן יונק אותו בכדי לבלוע את הספן עם הרפסודה, עם מכנסי הבד הכחולים, עם האולר וכמובן עם הכתפיות. שלא נשכח את הכתפיות!

אזי הלוויתן שחה, מהר כמה שרק יכול היה לשחות, לנקודה שבאורך חמישים צפונה וברוחב ארבעים מערבה. ושם, באמצע הים, על רפסודה, במכנסיי בד כחולים עם זוג כתפיות (אתן צריכות במיוחד לזכור היטב את הכתפיות, ילדוטי החביבות), ועם אולר, ישב ספן מאוניה שנטרפה, בעל תושייה וחכמה לאין-סוף, וקשקש בבוהנות רגליו בים, כי לכך הסכימה לו אמו.

והלוויתן פתח את פיו רחב, רחב, עד ששפתו העליונה כמעט נגע בזנבו, ובלע את ספן, בעל תושייה וחכמה לאין-סוף, ביחד עם הרפסודה, מכנסיי הבד הכחולים והכתפיות (שאסור לשכוח אותן), ועם האולר. הוא בלע אותם לתוך בטנו הגדולה והרחבה והעמוקה ורק ליקק את שפתיו - כך... והסתובב שלוש פעמים על זנבו.

אבל כשרק הספן, שהיה בעל תושייה וחכמה לאין-סוף, מצא את עצמו בבטן של הלוויתן, הוא התחיל לרקוד, ולבעוט, ולקפץ, ולנתר, ולדלג, ולפרכס, ולהלום, ולהרביץ, ולהכות, ולחבוט, ולנשוך, ולזחול, ולזעוק, ולצעוק, ולילל, ולבכות, והלוויתן הרגיש מאוד לא נוח ואומלל ממש (לא שכחתן עדיין את הכתפיות?).

ואז אמר הלוויתן לדגיג הקטן והפיקח:

"האיש הזה מגושם מאד והוא גורם לי לגיהוקים. מה אעשה?"

"אמור לו לצאת" - אמר הדגיג הקטן והפיקח. והלוויתן קרא לתוך גרונו ולתוך בטנו הגדולה והרחבה והעמוקה:

"צא והתנהג יפה, הספן. אתה גורם לי לגיהוקים."

"לא ולא" - אמר הספן בעל תושייה וחכמה לאין-סוף - "לא אצא עכשיו. רק אם תיקח אותי לחופי מולדתי, לסלעי אנגליה הלבנים, אז אולי אחשוב על כך".
והמשיך לרקוד ולנתר עוד יותר חזק.

"אולי מוטב שתיקח אותו הביתה" - אמר הדגיג הקטן והפיקח ללוויתן -
"הרי הזהרתי אותך כי הוא בעל תושייה וחכמה לאין-סוף".
אז הלוויתן שחה, ושחה, ושחה עם שני הסנפירים שלו ועם זנבו הגדול, מהר
עד כמה שרק הגיהוק הרשה לו. ובסוף ראה את חופי המולדת הלבנים של
הספן. הוא יצא למחצה על חול החוף ואמר:
"כאן תחנת מעבר ללונדון ולווינצ'סטר ולמנצ'סטר ולכל תחנות הקו של
פישבורג".

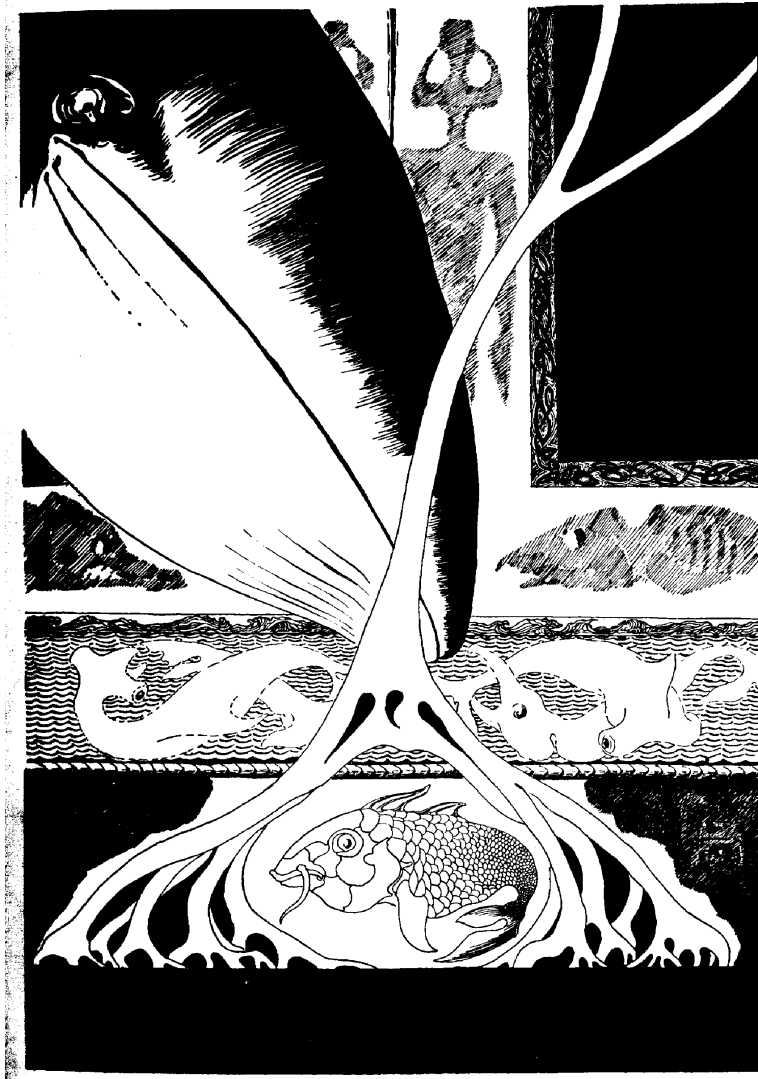
ובדיוק כשאמר "פיש..". הספן קפץ מפיו.
אבל...

בזמן שהלוויתן שחה, הספן, שהיה באמת בעל תושייה וחכמה לאין-סוף,
חתך באולר שלו את קרשי הרפסודה ללוחות קטנים וקשר אותם במצולב עם
הכתפיות (עכשיו אתן יודעות מדוע אסור היה לשכוח את הכתפיות), ובנה מהם
סורג שנתקע חזק-חזק בגרונו של הלוויתן. וכשיצא מלועו של הלוויתן, הלך
ישר לבית אמו, שהסכימה לו לקשקש בבוהנות רגליו בים. שם הוא התחתן וחי
באושר.

כך גם הלוויתן. אך הסורג בגרונו מנע ממנו לאכול דגים גדולים והוא יכול
לאכול רק את הקטנטנים. ולכן גם היום הלוויתן לא יכול לאכול בני אדם או
ילדים או אפילו לא ילדות קטנות.

וכשהספן בעל תושייה וחכמה לאין-סוף הלך הביתה לאמו הוא לקח איתו
את מכנסי הבד הכחולים והאולר. אבל את הכתפיות שקשרו את הלוחות לסורג
השאיר בגרונו של הלוויתן.

וזה סוף הסיפור.

הנה הלוויתן כשהוא מחפש את הדגיג הקטן והחכם. הדגיג הקטן נקרא פינגלה. הוא מסתתר תחת המפתן של דלת קו המשווה, בין שורשי האצות הגדולות הצומחות לפני דלת קו המשווה. ציירתי את הדלתות של קו המשווה. הן סגורות. הן סגורות תמיד, כי הדלתות צריכות להיות תמיד סגורות.

הדבר הנראה כמו חבל זה קו המשווה בעצמו, והדמויות שעל הדלת, אלה הם שני הענקים מור וקור, השומרים על קו המשווה. הם אלה שציירו את כל הצלליות שעל דלתות קו המשווה והם גם חרטו את תחריטי הדגים המפותלים תחת הדלתות. הדגים עם המקור הארוך נקראים דולפינים בני מקור והדגים עם הראש הרחב נקראים קרישי הפטיש. הלוויתן מצא את הדגיג הקטן והחכם רק אחרי שכבר עבר זעמו, והם נעשו שוב ידידים טובים.